

Şənbə üçün nəzm

Flora Xəlilzadə

Anamın uzalı əli

Anamın uzalı əli,
Yanağımdan süzülən inci seli,
Alışan, quruyan dilim - Vətən,
hey!..

İçimdə ağla sən,
Yolları bağlı sən.

Bakının bürküsü -
Canımın ürküsü,
Gözlərimin mürgüsü,
Dərdimə bax?!

Getməyə yerim yox,
Vətən, hey!..

Adına bağla məni,
Qəlbində saxla məni...
Bir ev qoyub gəlmişəm

Bir ev qoyub gəlmişəm -
Açarları cibimdə.
Açarla oynayıram -
Çadırların dibində.

Ey Vətən

Çoxdan itirdiyim o sevdalı quş,
Tapıbdı ruhumu, səndən oxuyur.
Daha mənlilik deyil o dağ,
o yoxuş,
Ömür çeşnisini qəmdən toxuyur.

Vətənsiz yaşamaq
varmış qədərdə,
Səngiməz tufanlar
uçur başımdan.
Mənə ömrüm boyu

yarmış kədər də,
Özgənin baharı
keçir qışımdan.
Bu qəriblik
hər zərbədən betərdi,
Haqqın nəfəsinə
yollar açıla.
Öz içimdə hey
çəkirəm bu dərdi,
Nə ola boynuma
qollar açıla.

Vətən oğlu nəre çəkə
qoşuna,
Hər kəs gedib obasına
buluna.
Əlim dəyə ana yurdun
daşına,
Sığal çəkəm tikanına,
koluna.

Şöhrətinə kim qalxacaq,
qoy olsun!
Təltifini kim alacaq,
sözüm yox.
Yurd yerində büsat olsun,
toy olsun,
Bu dünyadan umduğum
yox, gözüm yox.

Yollarının
tozu olum,
ey Vətən!
Bazarçayı, Göbəkdaşı
görüm mən.
Qızın olum, yazın olum,
ey Vətən!
El-obanı,
yar-yoldaşı görüm mən.

Çəkdim

Könlümə dərməndi
Vətən havası,

Qərib günlərimi
saymaqdan çəkdim.
İçimlə çölümün
düşüb davası,
Dözümdən, səbirdən -
doymadan çəkdim.

Ha boylanaq ömrümüzdən
ötənə,
Xəbər çatmır dadımızdan
yetənə.
Yollar bağlı o dağlara -
Vətənə,
Sar tutmuş obadan, oymaqdan
çəkdim.

Ruhumu çəkib aparən o
yurddu,
Həs-rət məni ayaq üstə
qurutdu.
İlk nəfəsim, son sözüm də Urud-
du,
Dərdimi qələmlə yaymaqdan
çəkdim.

Ötən illər

Ötən illər çox dostumu ələdi,
Xəlbirdə qalanlara
dəyməliyəm.
Ömrüm-günüm bir xiffətə
bələndi,
İndən belə yaşa boyun
əyməliyəm.

Bir günümə tən gəlməyən
bəyazlıq,
Öz yolunu saçlarıma salıbdı.
Nə Arazdı, nə Kürdü,
nə dənizdi,
Mənim gözüm bir bulaqda
qalıbdı.

Qışa doğru

Hüsnünü dəyişir dünya,
Yazım qaçır qışa doğru.
Mənimlə əyişir dünya,
İlim qaçır yaşa doğru.

Ad bizimdi, dad özgənin,
Ocaq yanır, od özgənin,
Hava mənim, ud özgənin,
Çalınır gərdisə doğru.

Şərəfsizlik xoşa gəlir,
İş başına naşı gəlir,
Qurd qoyunla qoşa gəlir,
Öz qapazım başa doğru.

Karvanın dəvəsi bəlli,
Sarvanın həvəsi bəlli,
Bu dəhşət əbədi bəlli,
Çarpışmalar boşa doğru.

Ağrı-acı əllidəndi,
Bu xəbər bağrımı dəldi,
Xəyalıma nələr gəldi,
Könül getdi huşa doğru.

Qul olalım, arkadaş...

Özgə havalar

Sinəmə sıxdığın tardı, kamandı,
Bəs niyə çaldığın özgə havadı?
Dilində məramın sülhdü, iman-
dı,
Doğma ocağında
bu nə davadı?

Pencəyin düyməsin, şalın
saçağın,
Oynada-oynada lallaşana bax.
Bəzəkli kabinetdə -
küncün-bucağın,
Vətənə bənzədib kallaşana bax.

“Gedir yal davası, sümük
davası” -
Necə söyləmişən, bunu
şairim?
İştahlar dəyişib, yal yada
düşmür,
İtləri aldatmır sümük havası.
Milçək olan yerdə bal yada düş-
mür.

Çatlayan qəlbimin sözü yuxarı,
Sağ əllə sol əli öldürür zaman.
Çayların axarı üzü yuxarı,
Haqlıya haqsız güldürür
zaman.

Soyadım bu, adım bu,
Sanımla əlləşirəm.
Qohumum bu, yadım bu,
Qonumla əlləşirəm.

Vətən gülü saralan,
Yollarını sar alan,
Bu ağrıdan qaralan
Qanımla əlləşirəm.

Ha getdim ön çatmadı,
Səs batdı, ün çatmadı,
İlə də ün çatmadı,
Anımla əlləşirəm.

Düz söz qaldı dəliyə,
Təltif, addı ölüyə,
Şöhrət özü məliyə,
Sonumla əlləşirəm.

Gənclik uçdu quş kimi,
Gözdən axan yaş kimi,
Qocalıqdı qış kimi,
Canımla əlləşirəm.